

[Brusvang]

kunne orientere sin klient og derved måske undgå, at denne pådrager sig unødige omkostninger, for det må – således som det er ministerens konklusion – i disse sager være en domstolsafgørelse, om der skal ydes erstatning, og det må så bero på, om der efter en samtale mellem én advokat og en klient, som ønsker en sådan sag, skal anlægges sag. Og jeg tror, at de fleste advokater i dette land vil skønne, når først de har det fornødne grundlag – og det får de gennem ministerens redegørelse – at de må fraråde deres klient at anlægge en sag ved domstolene.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Kort til hr. Maisted; den daværende ombudsmand, Nordskov Nielsen, mener, der er tale om forsøg. Lægerne i sundhedsstyrelsen mener, der er tale om behandling. Det har de skændtes om i mange år. Jeg mener, at folketingset må skære igennem og sige: vi er lige glade. Der er tale om, at nogle mennesker har lidt overlast. Vi prøver at hjælpe dem.

Med hensyn til hr. Brusvang vil jeg gerne vide, hvordan han vil komme LSD-ofrene til hjælp. Han ved godt, at de ikke har en juridisk chance ved domstolene, det giver han jo også selv udtryk for, og dermed mener jeg at hr. Brusvang har taget stilling og ikke vil hjælpe LSD-patienterne.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg må sige, jeg synes ærlig talt, det har været en lidt beskæmmende debat. Fru Alice Faber talte om, at det havde været opløftende. Det var i alt fald et ord, der ligner det, fru Alice Faber brugte. Det synes jeg egentlig ikke. Jeg havde faktisk set hen til denne debat, fordi jeg regnede med, at man havde rejst sagen på et alvorligt grundlag og derfor havde ført en alvorlig diskussion om den. Jeg synes knap nok, man kan sige, at den diskussion, vi har haft her, har haft det alvorlige indhold, som den burde have haft i relation til, at det er mennesker, det her drejer sig om.

Når jeg siger det på den måde, er det, fordi jeg har siddet og lyttet til de ord, der er fløjet gennem luften mod forskellige instanser, og som jeg i hvert tilfælde, hvis jeg var en af dem, ville føle mig overordentlig ilde berørt af. Det er ikke mig, der plejer at tage

sundhedsstyrelsen i forsvar, det er ikke mig, der plejer at tage lægerne i forsvar, det ved alle i denne forsamling, men jeg synes, at der under debatten her er føjet nogle ukvemsord mod forskellige grupper i vores samfund, som jeg ganske simpelt bliver nødt til at tage afstand fra.

Jeg synes ikke, det kan være rimeligt, at folketingset på den måde behandler en stand eller nogle instanser sådan, som det er sket her. Der er, som det blev nævnt fra hr. Maisteds side, tale om domstolene, der er tale om lægestanden, og der er tale om sundhedsstyrelsen. Jeg tror nok, at man, når man udtaler sig, bliver nødt til at være noget mere nuanceret i sine synspunkter. Det bliver vi vist nødt til for vores egen anstændigheds skyld.

De behandlinger, der blev foretaget på Frederiksberg hospital, blev også foretaget andre steder i landet, og det skal jeg gerne konkretisere senere i den redegørelse, jeg har lovet at give kommunaludvalget. Jeg skal bare til hr. Lenger og til hr. Taanquist sige – hr. Lenger besvarede i øvrigt selv sit spørgsmål – at det er ganske rigtigt, at samme metode er blevet brugt i England, den er blevet brugt i USA, og det er ikke de eneste steder.

Så skal jeg sige, som jeg var lidt inde på før, at det var dog et utroligt angreb på lægestanden, når hr. Taanquist siger, at patienter behandles kynisk og på en hensynsløs måde. Jeg synes, det er utroligt, at man kan udtale sig sådan fra et stort ansvarligt partis ordførers side. Der er da tale om læger, som gør, hvad de kan, så vidt jeg forstår, for at helbrede og hjælpe os i situationer, hvor vi har behov for det. Der er intet belæg for at sige, at Geert-Jørgensen og de andre læger, der var involveret i dette, ikke gjorde det for patienternes skyld. Det har ikke været påvist på nogen måde, og det ligger ikke til grund i nogen af de sagsfremstillinger, der foreligger i dag. Derfor kan man heller ikke anklage Geert-Jørgensen for at have brugt sit stof kynisk.

Jeg kan anbefale, at man læser overlæge Torben Hvams artikel i dag i Politiken; den giver et helt andet billede af, hvordan Geert-Jørgensen har behandlet sine patienter, end det, der kommer til udtryk her. Jeg vil godt vide, hvad hr. Taanquist bygger sine meget generelle bemærkninger på om, at lægerne behandler patienterne kynisk og hensynsløst.